

velse, at naar det ikke gaar længere end til at bebude 60 pCts Pligthugst, er det ikke i og for sig, fordi det anser dette for at ville dække de Krav til den indenlandske Produktion, som rimeligvis vil fremkomme, men fordi den Administrationsform, man her gaar over til, ikke vil kunne magte mere. Forholdet ligger da saaledes, synes jeg, at vi maa gaa ind i dette Forsøg; og vi vil vel alle sammen istemme det forhaabningsfulde Raab, hvormed det ærede Medlem sluttede sin Glædestale, nemlig, at det maatte være sidste Gang, man saa Brændselsloven. Men jeg tror oprigtigt talt ikke, at der er stor Sandsynlighed for, at Forholdene vil udvikle sig saadan, at dette Haab vil gaa i Opfyldelse. Jeg synes, at Forholdene snarere ser saaledes ud, at vi paa et eller andet Tidspunkt indenfor den Tid, hvori denne Lov skal gælde, maa komme til at vende tilbage til endnu stærkere Forholdsregler for at sikre vort Land paa et af de Omraader, hvor vi er allervanskeligst stillede.

Medens jeg saaledes med Hensyn til de almindelige Betragtninger, som det ærede Medlem fremsatte, er i en saa stor Uoverensstemmelse med ham som vel muligt, strækker den sig glædeligvis ikke til de enkelte Bemærkninger, som han fremsatte angaaende Forslaget. Det er rigtigt, som det ærede Medlem udtalte, at den Bemyndigelse, der er indsat i § 2 angaaende Maksimalpriser, og som er optaget paa Grund af Ordlyden i det Forslag, som Brændselsnævnet ved Skrivelse af 30. September har tilsendt Ministeriet, ikke tilsigter andet end at bemyndige Indenrigsministeren til i Forhandling med Brændselsnævnet at fastsætte Maksimalprisen for den Hugst, som omfattes af dette Forslag. Det ærede Medlem betegnede det som Vinterhugsten i 1919—20 og Sommerproduktionen af Tørv i Aaret 1920. Jeg skal ikke have noget imod, hvis det ærede Medlem maatte ønske det, at dette Forhold yderligere bliver præciseret.

Ekspropriationsbestemmelsen i § 6 er indsat af Brændselsnævnet, idet dette ser ud i Fremtiden og har den Opfattelse, at det vil være nødvendigt paa enhver Maade i den kommende Tid at sørge for at holde den indenlandske Brændselsproduktion oppe og sørge for, at den kan faa saa gunstige Forhold som muligt, og at ikke Hindringer, som kan ryddes af Vejen, lægger sig imellem den og Forbrugerne. Jeg har intet imod at drøfte med det ærede Medlem, hvis han ønsker det, dette Spørgsmaal yderligere.

Det ærede Medlem udtalte Haabet om at faa Meddelelse om, hvorledes det for Øjeblikket stiller sig med Hensyn til Statens Beholdninger af Brænde og Tørv, ogsaa det svenske Brænde, hvad der er solgt, siden der sidst var Lejlighed til at give Meddelelse til det høje Ting derom. Jeg skal være fuldt beredt til at give Meddelelse derom, enten ved en senere Behandling her i Salen eller i et Udvalg, saafremt det ærede Medlem maatte foreslaa et saadant. Ogsaa om det andet Spørgsmaal, det ærede Medlem nævnedes, om Statens Brunkulsfabrikation og om et særligt Forhold, som den Gang blev fremdraget i Udvalget om en højere Maksimalpris paa visse Brunkul fra Statens Lagre end paa visse private Lejers Brunkul og yderligere en Forskel i den faktiske Udsalgspris hos de to forskellige Producenter, Staten og de private, skal jeg være rede til at give Meddelelser paa den samme Maade. Om det sidste Forhold, hvorom der er fremkommet Oplysning fra et Medlem af dette høje Ting til Udvalget, har der senere været ført en meget lang Korrespondance, hvori Brændselsnævnet, Statsgeologen og andre har udtalt sig om Sagen. Det synes ret vanskeligt at træffe Afgørelse af, hvad der er det rigtige, men jeg er villig til enten i Udvalget eller senere at gøre Rede for Sagen, hvis det maatte ønskes.

Det ærede 11te Medlem for 6te Kreds (Bruun) gjorde opmærksom paa et Forhold, som Brændselsnævnet har peget paa, at ved Ophævelsen af disse Foranstaltninger, hvorover det ærede Medlem (Kragh), som først talte, var saa glad, forsvinder noget, som har været af uvurderlig Betydning for Skovene i disse Aar, nemlig et faktisk, bestemt Tilsyn med, at de heller ikke bliver mishandlet, at ikke blot en minimal Produktion fremskaffedes, men ogsaa at Maksimalgrænsen ikke overskredes. Det nærværende Lovforslag har ingen Beskyttelsesregler for Skovene. Brændselsnævnet peger paa, at Brændselsituationen kan udvikle sig saaledes, at en meget stor forretningsmæssig Hugst i Skovene fra et rent Fortjeneste-Synspunkt kan være ønskelig, medens et samfundsmæssigt Synspunkt maatte ønske, at man gik til en mere ligeleg og kontrolleret Hugst i Skovene. Imidlertid kan dette ikke opretholdes, naar de forstkyndige Tillidsmænd forsvinder, det kan kun tilvejebringes, hvis Tilsynet tilvejebringes paa anden Maade, og derom ligger der jo et Forslag for Rigsdagen, som forhaabentlig paa den ene eller den anden Maade maa kunne føres ud i Livet.